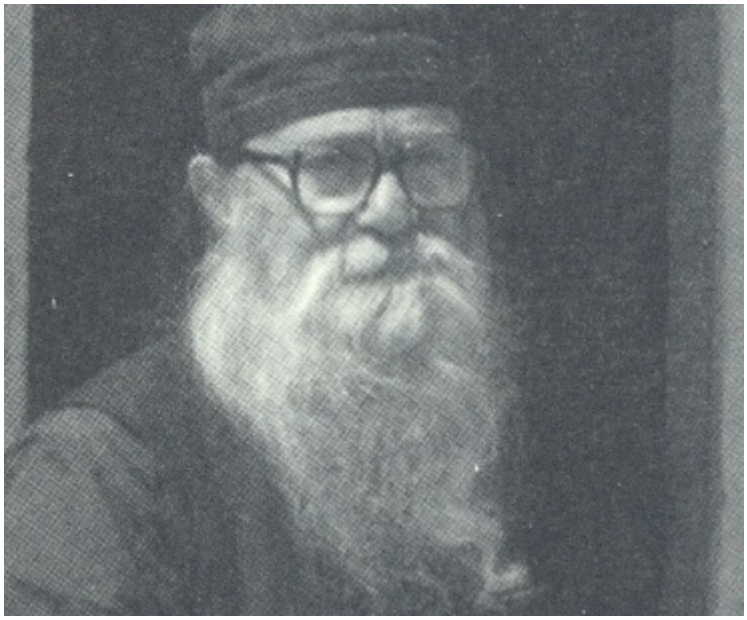
16 Ιανουαρίου 2026

Μοναχός Αρσένιος Γρηγοριάτης (1912 – 16 Ιανουαρίου 1991)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

Μοναχός Αρσένιος Γρηγοριάτης
Image not found or type unknown

Ένας συμμοναστής του έτσι τον χαρακτηρίζει: «Ήταν πράος, ειρηνικός και γαλήνιος. Ήταν ευπροσήγορος, ταπεινός και μειλί-χιος. Ήταν απλός, ευθύς και ειλικρινής. Σπάνια θύμωνε. Σπανιώτατα φώναζε. Ποτέ δεν οργιζόταν. Καθάριο βλέμμα και παιδικό, βάδισμα αργό και συνετό, πρόσωπο λαμπερό και ευχάριστο, απαύγασμα της άδολης ψυχής του. Πρώτος στην υπακοή, πρώτος στην ταπείνωση, πρώ-τος στη μετάνοια. Όσιος, άκακος, άμεμπτος, υπομονετικός, σαν τον Αυσίτη Ιώβ. Και προ πάντων, μοναχός “θεομητορικός”, αγαπητό παιδί της Παναγίας». Έτσι τον γνωρίσαμε κι εμείς. Δεν νομίζουμε ότι υπερβάλλει διόλου ο φίλος, καλός βιογράφος του.

Γεννήθηκε στο Βελβίτσιο Πατρών το 1912. Οι γονείς του δεν χαρακτηρίζονταν για την ευσέβειά τους. Έχυσε πολλά δάκρυα στις προσευχές του για τη σωτηρία των ψυχών τους. Δύο αδελφές του έγιναν μοναχές. Υπηρέτησε ως χωροφύλακας. Ζούσε στην άγνοια και στο σκο-τάδι, όπως αναφέρει ο ίδιος στην αυτοβιογραφία του. Με τη βοήθεια του Θεού ήλθε σε μετάνοια και υποσχέθηκε να γίνει μοναχός. Η θεία Πρόνοια τον έσωσε από θανατηφόρους κινδύνους. Το 1943 εκάρη μο-ναχός στη μονή Βλαχερνών Κυλλήνης και από Αντώνιος ονομάσθηκε Αγάπιος.

Το 1945 εγκαταβίωσε στη μονή Γρηγορίου. Ο ηγούμενος της μονής Βησσαρίων

(+1974) τον έκειρε μοναχό μεγαλόσχημο στις 29.6.1946 και τον μετονόμασε Αρσένιο. Διήλθε διάφορα διακονήματα της μονής με υπακοή και αυτοθυσία. Η ζωή του κύλησε μέσα σε πολλά θεία ορά-ματα, που τα ερμήνευε απλά και ταπεινά. Είχε συνεχή τη μνήμη του θανάτου ζωηρή στην ψυχή του. Είχε πιάσει φιλία με τους αγίους, τους οποίους παρακαλούσε να τον συνδράμουν σε διάφορα προβλήματά του, πράγμα που το έκαναν. Οι θείες παρηγοριές τον ενίσχυαν συχνά στον αγωνιστικό του δρόμο. Είχε ιδιαίτερα μεγάλη ευλάβεια στην Παναγία, η οποία με τη στοργική της εύνοια δεν τον άφηνε ποτέ να λιποψυχήσει και ν' αποθαρρυνθεί.

Έγραφε στα τετράδιά του πως όποιος δεν κεντηθεί στην καρδιά του από αγάπη και γλυκασμό προς την αγνή Παρθένο, θα βρει πολύ κου-ραστική τη μοναχική ζωή και θα στραφεί στον κόσμο. Όποιος όμως την αγαπήσει, θα αισθανθεί τον παράδεισο από τώρα. Μαζί με τον υμνωδό συχνά έλεγε ο μακάριος: «Συ της εμής καρδίας το αγαλλίαμα, Θεοτόκε, συ μου το κραταίωμα, συ μου το καύχημα και το φως, συ μου θυμηδία, συ δόξα και εγκαλλώπισμα, ζωή, πνοή, γλυκύτης, ηδονή, ευφροσύνη και χαρά και τρυφής η απόλαυσις».

Το 1961 αναχώρησε για τη μονή Βαρλαάμ των Μετεώρων. Το 1974 επέστρεψε στη Νέα Σκήτη και το 1975 στη μονή Γρηγορίου. Τον γοή-τευε η θεία λατρεία και τον συνέπαιρνε η νοερά προσευχή. Συνήθιζε να λέει πως για να είναι ευάρεστη η προσευχή μας στον Θεό, θα πρέπει να μην έχουμε τίποτε κατά κανενός. Αγαπούσε πολύ τους νέους μοναχούς και τους νουθετούσε με τον λόγο του και το παράδειγμά του. Προέτρεπε να προκόπτουν στις αρετές. Έτσι θα βοηθούν τον κόσμο καλύτερα, παρά με τα λόγια. Έργα, παράδειγμα και θεάρεστη πολιτεία ζητά ο κόσμος, έλεγε.

Είχε φόβο Θεού, αληθινή πίστη, θερμή προσευχή, πλήρη εμπιστοσύνη στον Θεό, ειλικρινή ταπείνωση, αφελότητα καρδίας, φεγγοβολούσε από τη χάρη του Θεού, ποθούσε τον παράδεισο ολόψυχα. «Όταν πάμε στον παράδεισο», έλεγε, «έχουμε να ιδούμε εκεί τρεις εκπλήξεις: Πρώτα- πρώτα θ' αναρωτηθούμε: Εγώ στον παράδεισο; Δεύτερον, θα βρούμε ανθρώπους που δεν ελπίζαμε να τους ιδούμε. Και τρίτον, δεν θα ιδούμε άλλους που περιμέναμε να ιδούμε».

Υπομένοντας ασθένειες σοβαρές, δίχως κανένα παράπονο και γογγυσμό, σιγοψάλλοντας αναχώρησε εκ της παρούσης ματαιότητος στις 16.1.1991, την ώρα του εσπερινού της μνήμης του Αγίου Αντωνίου του Μεγάλου, του αγίου που έλαβε τ' όνομα στην κολυμβήθρα. Πορεύθηκε ο γενναίος αγωνιστής για τον τόπο των τριών εκπλήξεων … Στις συνα-ντήσεις μας μιλούσε για θαύματα, μετάνοια, ταπείνωση και προσευχή.

Πηγές – Βιβλιογραφία:

Μωυσέως Αγιορείτου μοναχού, Μοναχός Αρσένιος Γρηγοριάτης (1912-1991), Πρωτάτον 27/1991, σσ. 48-49. Αρτεμίου Γρηγοριάτου ιερομ., Μοναχός Αρσένιος Γρηγοριάτης, Ο Όσιος Γρηγόριος 17/1992, σσ. 88-112.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό, τ. Γ΄, εκδ. Μυγδονία σ. 1287-1291.